Ч. 103. Четвер 9 (22) мая 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Гостина Любета в Росиї.)

Між внесеними на вчерашнім засіданю інтерпеляциями була інтерпеляция посла Василя Яворского про поведенє одного жандарма в Кривчи і пос. Бойка в Домбровій. — Президент Феттер повідомав палату, що французке правительство подякувало парляментови за слова співчутя з нагоди катастрофи на Мартиніці. Відтак приступила палата до дальших нарад над буджетом міністерства рільництва. Перший промавляв пос. Ціниґр, социяліст із Шлезка і критикував діяльність комісиї, котрі мали займити ся розслїдом послїдних катастроф в копальнях. Обговорював відтак взагалї питанє робітниче в Австриї. Єго бесїда тревала чотири години. Мінїстер рільництва Джованеллї признав справедливими вискази, які виголосив на однім з послїдних засїдань ґр. Шептицкий про управу державних лїсів в Галичині і заявив, що правительство старає ся і буде дбати о робітників занятих в копальнях. По промові ще пп. Беркса, Бявкіні'ого і Козлевского замкнено дискусию і ухвалено буджет міністерства рільництва, а відтак приступлено до наради над буджетом міністерства судівництва. Справоздавцем того буджету єсть посол Евг. Абрагамович. З причини педуги міністра судівництва, котрий не міг явити ся на засїданю, дискусию перервано і відложено засїданє до нинї.

Всї російскі часописи з нагоди гостини Любета, витають єго сердечними словами і підносять значінє французко російского союза. Президент Любе прибув до Кронштадту вчера перед полуднем на военнім французскім кораблі „Монкальм“. Повитав єго цар Николай, котрий находив ся на російскім кораблі „Александрия“ в товаристві адмірала російскої фльоти вел. князя Алексея. Любета повитав цар дуже сердечно. В хвили коли Любе вступив на поклад Александриї“, вивішено на головнім машті російску і французку хоругов. По представленю французскої дружини цареви, відїхав цар і Любе по годинї 11 до Петергофу. На приїзд гостя ждали в Петергофі в пристани всї вел. князї, дружина царя, мінїстер війни і члени французскої амбасади. Цар і Любе з дружинами відїхали на дворець в Петергофі, а звідтам двірским поїздом до Царского Села. По дорозї витали їх товпи зібраного народа. В Царскім Селї зложив Любе візиту царскій парі і поїхав відтак до Ґатчини, де відвідав царицю-вдову. Вечером відбув ся в Царскім Селї обід в честь Любета на 300 осіб. В часї обіду підніс цар тоаст в честь Франциї, на що Любе відповів з подякою. В обох тоастах зазначили бесїдники тривкість і нерозривність французко-російского союза.

Загальні збори товариства „Просьвіта“

відбули ся у Львові, в понеділок дня 19 с. м. Збори відкрив голова тов. п. Юл. Романчук короткою промовою, в котрій кількома порівнуючими датами зазначив скорий розвій „Просьвіти“ але і сказав, що богато ще остає до зробленя. Та „добрий женець не питає, який загонець!“ Так і нам треба брати ся горячо до дїла, бо з віку пари переходимо у вік електрики. П. Романчук висказує вкінци думку, що головне змаганє слїдуючого видїлу повинно бути здецентралїзованє роботи і перенесенє точки ваги на філії та згадавши померших почесних членів: дра Ізидора Шараневича, Олександра Кониського і діяльних дуже, звичайних членів: о. Вітошиньского з Денисова, о. Ом. Левицкого з Тартакова і Гр. Врецьону члена Головн. Видїлу (збори почтили їх память, як і память всїх прочих померших членів повстанем з місць) — покликав на секретарів пп. Дурбака, студ. техн. і Мих. Петрицкого, та уділив голосу дру К. Левицкому до зложеня загального справозданя.

Др. Кость Левицкий зазначив з гори, що великою перепоною в діяльности Гол. Видїлу було се, що половина видїлу в середині адмін. періоду уступала через смерть, слабість, перенесенє, виїзд і т. п., знов-же суспільність теж мало підмагала змаганя Гол. Видїлу, бо зайнята була більше полїтикою і виборами. Особливо-ж не дописали філіяльні видїли. Вся праця упала проте на Головн. Видїл, котрого

4)

ХЛОПСКИЙ СИН.

(З нїмецкого — Мариї Янїчек).

(Дальше.)

Вона не пішла зараз до дому. Ішла вулицями та вуличками, читала плякати на мурах, дала кільком жебручим дїтям милостиню і сїла вкінцї в якімсь публичнім парку. Склонила голову на поруче лавки і прижмурила очи. Було їй зрештою зовсім добре, лише чула, що в лївій груди давило її немилосерно щось тверде, камяне, і вона не могла ніяк зрозуміти, що се таке. Коли би труп мав чутє, мусів би відчувати щось подібного, — подумала собі. Відтак притулила руку до болючого місця і почула тихий, тремтючий стукіт. Нараз догадала ся: ах, таж се моє серце!

Опісля прийшли пішходи і дивили ся здивовані на неї, як вона сидїла притискаючи рукою груди. Вона встала і пішла домів. Сонце того дня цїлком не хотїло заходити. Та й потім не було темно, бо повнолиций місяць підняв ся і зробив новий день.

Тоня лягла вправдї, але відчинила вікно і в її кімнату влила ся цїла повінь сьвітла і лїтнїх пахощів, її душа опянїла і сон відбіг від неї. Зложила руки навхрест на зраненій, хорій груди і не могла прийти до себе з зачудованя і зо щастя і з горя.

Нинїшнього дня серед болю вродила ся її любов. Удар, що зранив її серце, отворив їй заразом очи. Вона любила Ральфа. Любила його так, як може любити тілько дозріла жінка, небесною любовю, що дає не бажаючи одержати. Припавши головою до подушки вона всьміхала ся, а слеза за слезою котила ся по її лици. Потім заснула, як той, що близький смерти і надїєть ся проснути у Бога. Думала справдї, ще не переживе сеї ночи.

Але як лише розвиднїло ся, вона прокинула ся і її огорнула розпука і безрадність. Чи зробити собі смерть? Знала напевно: без него не могла довше жити. Що то за днї будуть, коли вона дихати-ме не сьміючи пестити очима його ясного волося! Не чуючи його глупого, безпідставного сьміху, не всисаючи в себе всеї тої атмосфери, що віяла від него, як від шмата сирої землї!

Тоня зірвала ся прудко з ліжка і станула перед зеркалом. О, яка она ненависна сама для себе! Чому вона не була гарна, принадна? Аґлая була принадна як Венера, а про те він відіпхнув її. І душа закоханої дївчини догадала ся, чого він хотїв. Він хотїв натуральности, не прикрашеної, не пригладженої простої природи. Молодости зі зьвіжим пухом наївної змисловости довкола червоних уст, любої дикости, непогамованого, невпинного, майже несьвідомого бажаня.

Тоня зітхнула. Як то, і її мав би він колись полюбити? Її, стару панну, перецвилу, зівялу в сумній самотї? Її, якій довіряв, мов матери? А коли не схоче її, вона мусить умерти. Мусить. Слези полили ся потоком із її очий, коли згадала, що не буде їй вільно бути близько него. Нї, такий час не повинен, не сьміє настати для неї на сьвітї! Але чиж нема у неї нічого, чим моглаби приковати його до себе? Вона схопилась мов ужалена. По голові промайнула їй якась думка. Боже Всевишнїй! Спаленїла аж по самі вуха. Її уста стиснули ся судорожно. І чомуж нї? — запитала сама себе з блискучими очима. А потім мов гора звалилась їй на серце. О, Боже, коби мала хоч одного чоловіка на землї, в кого б могла попросити поради, помочи! Вуйко? Нї, він не зрозумів би її нїколи, нїколи! Нї, вона сама самісїнька! Сама мусїла перебути свою боротьбу, не радячись нїкого, крім свойого серця.

В горячцї увійшла до його ателїє.

— Чи ви були тут учора? — запитав.

— Так — відповіла, — але я звернула ся, бо ви мали гостя!

Не відповів нїчого, лише похнюпив очи в землю.

По хвили сказала Тоня:

— Чи се ваша суджена?

Засьміяв ся тихо.

— Нї!

Потім узяв ся до мальованя. Малював майже півтора години. Потім сказав:

— Тепер образ уже готов на стілько, що можу його скінчити без вашої присутности.

— То вже кінець? — запитала глухо.

Кивнув головою.

— Може позволите циґаретку? Ах, правда, ви не курите!

Вона встала і взяла свої рукавички. Ґузики не хотїли якось защінкати ся. Нараз промовила:

діяльність переходить справоздавець по таких точках:

1. Видавництва. Хоч у видавництвах є хиби, але є і поступ. Праса виткнула брак пляну. Др. К. Левицкий вважає уложенє пляну неможливим, бо треба держати руку на живчику житя. Редакторами були зразу дир. Борковский, а потім др. Франко. Календарі випали слабо, але то тому, бо оден редактор всего не годен виконати як слід. Він тепер буде редаґувати календарі „Просьвіти“ п. Кахнікевич, редактор „Товариша“ і „Товариш“ вийде на рік яко календар „Просьвіти“.

2. Просьвітно-господарскі віча. Они приносять користь. Але Головн. Виділ переконав ся, що роздаванє премій не приносить пожаданого успіху, бо члени, забравши насіня, не дають потім знати, як випали проби з насіпєм.

3. Поїздки вандрівного учителя господарства мусіли в другім році устати, бо з публичних фондів не дістала „Просьвіта“ на ту ціль ніякої підмоги, а через удержанє учителя господарства буджет товариства захитав ся. Виділ, не хотячи на власну руку рішати справи, видпіс ся дорогою анкети до всіх визначнійших діячів „Просьвіти“ на провінциї, чи удержанє учителя господарства конечнє. Анкета випала притакуючо, при чім підношено аґрономічно-популяризаторский талант п. Короля, котрого викладів селяньство дуже радо слухає. Наслідком тої анкети вніс Виділ поданє до міністерства рільництва о підмогу на удержанє учителя а посли заняли ся сею справою та мають надію справу корисно полагодити.

4. Члени. З зіставленя за 10 літ, поміщеним в справозданю, виходило-би, що зріст числа членів „Просьвіти“ зменшив ся. Так не є, бо коли перед 3 роками розсилано около 6.000 примірників кождої книжочки, то послідну книжочку розіслано 7 981 членам — отже о 1.981 членів більше. Нормальний наклад книжочок є 10.000 примірників. — Користний зріст числа членів проявляє ся і в тім, що в першім році (1900) треба було вичеркнути 622 членів (померло 50, виемігрувало 8, зубожіло 6, задля фонетики 8, не платило вкладок 550), то в другім році число вичеркнених упало на 378 (померло 57, виеміґрувало 21, збідніло 15, задля фонетики 9, залягало з вкладками 276).

5. Читальні. Коли членів приходить около 1.000 річно, то читалень по 100. Се великий поступ. Доси є основаних читалень 1095 з чого упало 82, так що живучих є 1013. Великим здобутком треба уважати, що житє читалень приняло більше реальний характер і зміст, читальняні виділи розуміють уже справу ширше і роблять з читалень осередки усеї просьвітно-економічної акциї в громаді. Основою доброго розвою читальні є власний дім. При читальнях ростуть крамниці, каси і т. д. а деякі каси, як в Скалі (70.000 кор. обороту) і Скнилові, се наче малі банки.

Гол. виділ вистарав ся о підмогу з краєвих фондів для економічних цілий (каси, спілки, крамниці) при читальнях „Просьвіти“, але на жаль наші читальні з незвістних причин не подають до гол. виділу о узисканє краєвих позичок. Виділ краєвий ще ні одній читальні „Просьвіти“ не відмовив — тож така байдужність читалень прямо незрозуміла.

(Конець буде).

Новинки.

Львів дня 21 го мая 1902.

— **Руский „Сокіл“ у Львові**, розвинувши від якогось часу живу діяльність на місци, приступає до заснованя нових гнізд на провінциї. Таким першим гнїздом буде „Сокіл“ в Станїславові, около котрого заснованя найбільше потрудились пп. Генрих Будзиновский і др. Володимир Янович. Намістництво вже потвердило статут.

— **Курса майстерскі для шевців.** Краєвий Виділ ухвалив на внесенє комісиї промислової устроїти сего року два шевскі майстерскі курса. Перший курс відбуде ся у Львові від дня 15-го червня до дня 15-го серпня — другий в Кракові від дня 15-го жовтня до 15-го грудня с. р. Настоятелем тих курсів буде, як доси, вандрівний учитель шевства п. Целевич. Надзір і опіку над курсами виконувати буде іменем краєвого Виділу і комісиї промислової як в попередних роках, промисловий інспектор п. Павратіль.

— **Церков в Красній**, бережаньского повіта, погоріла дня 5-го с. м. Шкода виносить 2000 К, а була обезпечена лиш на 600 К. Причиною огню було то, що під той час відбував ся похорон місцевого сотрудника о. Мушкевича і як похід похоронний вийшов з церкви, полишено на престолі не погашені сьвічки.

— **І знов дві жертви власної неосторожности.** Майже що дня лучають ся нещасливі случаї смертельного попареня наслідком легкодушного обходженя ся з нафтою або спіритусом. В послідних днях лучили ся знов у Львові два нещасливі случаї попареня. В суботу вечером в дому при улици Берка ч. 6 розпалювала 12-літна Естера Штадлер самовар, а хотячи, щоби скорше вуглє розпалило ся, налляла з баньки нафти. В тій хвили нафта експльодувала а полумінь обхопила нещасливої лице, обі руки і ноги. Заким наспіла поміч, Штадлерівна так тяжко попарила ся, що стация ратункова відвезла єї в непритомнім стані до загального шпиталя. — Другий случай лучив ся в неділю по полудни в домі при ул. Городецкій ч. 6. Там Анеля Янишевска варила горівку, і розтоплювала цукор в спіритусі. Нагло спіритус експльодував і розлив ся єї по одїню. Поготівлє ратункової стациї по провізоричнім заосмотреню відвезло Янишевску до загального шпиталя. Стан нещасливої есть грізний.

— **Маґістрат м. Львова** розписує конкурс на 5 місць безплатної науки сьпіву в школї товариства „Lutnia“. — Компетенти мають виказати ся сьвідоцтвом убожества і що вже посідають незгірші відомости з науки сьпіву. Наука тревае один рік. Подання мають вносити ся на руку маґістрату до 30. червня с. р.— Другим оповіщенєм остерігає маґістрат в наслідок розпорядженя ц. к. Намістництва з дня 16. цьвітня с. р. перед колектантами угорскої лотериї клясової, бо удїль в тій льотериї, набуванє, посїданє і розповсюднюванє тих льосів підпадає острій карі скарбовій. Надсилані проспекти, запрошеня і т. і. треба складати в комісарятах або в експедиції маґістрату.

— **Бюра і робітні товариства „Труд“** уміщені в домі під ч. 39 Ринок у Львові побіч „Народної Торговлї“.

— **Із Станиславівщини.** Весняна робота в околици Станиславова припізнила ся в наслідок дощу і холоду. Передовсім в гірских околицях засіви ждуть на дощ і сонце. В Богородчаньскім не садили ще картофель; озиме і яре збіже виглядає лихо, тому і ціна старого збіжа підскочила в гору. Удержанє худоби задля недостатку паші коштує дуже дорого, а в горах, де сїна і вівса звичайно ставало аж до літа, забракло тепер зовсім.

— **З Калущини.** В Прислопі калуского повіта відбуло ся дня 4 с. м. торжественне отворене читальні. Головою вибрано о. Володимира

— Ну, щож, купили ваш образ?

— Не хочуть; зразу хвалили його в часописях на всї способи, а по тім комісия орекла, що він не надасть ся до ґалериї. Нехай і так!

— Ну, то не буде нічого з перебудованєм вашого ателїє?

— На разі ледво! — відповів і зітхнув крихітку.

Що він зробив з тими грішми, які я недавно післала йому? — подумала вона собі.

— Я був отсе в Анґлїї! — заговорив він. — Там я бачив, що то значить ателїє Яка розкіш, яке богатство, а при тім не виходячи з доброго смаку, се —

— Коли ви були в Анґлїї? — перебила йому.

— Перед чотирнайцятьма днями.

Ах, тепер уже вона догадуєть ся, що він зробив з грішми. Розкинув як полову на всїлякі дурниці, на —. Кров підходить їй до лиця.

— Я чула сими днями, що в Льондоні йде власне лїцитация правдивих ґобеленів. Чому ви не купили їх? Сеж найкрасша оздоба в більших салях.

— Так, але дорогі у біса, — буркнув він. Вона здвигнула плечима.

— Таких річий не купите що дня. Врештою здасть ся, лїцитация ще не скінчила ся. Як гарно виглядали би отсї стіни обвішані ґобеленами з сїмнацятого віку з рисунками де — Крайє!

Повертаєть ся поволи по сих словах кругом і обзирає стїни. Він здивував ся троха, потім усьміхаєть ся:

— Ну, так, але і меблї мусїли би бути відповідні.

— Дукаде Ровінь продає інвентар своєї палати при Корсо в Римі. Мають там бути меблї чудової роботи, всї в найкрасшім ренесансовім стилю.

Ральф хитнув головою.

— Вірю, але тоді мусїв би я побудувати собі цїлком нове ателїє.

— Чомуж би нї? — мовить вона спокійно. — Певно, що так. Я на вашім місцї взяла би собі за взір ателїє Макарта. Воно стояло в старім розкішнім саду; тут як раз такі ґрунта на продаж.

Ральф з розіскреними очима бігає за її фантастичними плянами.

— Так, се булоби усе дуже гарне, але на се треба — бути богатим.

— Ну — каже вона байдужно — такий артист, як ви, може здобути все, чого лише забажає.

— Ну, так, але пізно, — докидає він з задумі.

Нараз промовила вона здіймаючи з руки надягнену вже рукавичку:

— Ну, а чомуж не ожените ся з богатою панночкою?

Він засьміяв ся.

— Бо не знаю такої. Всї, що менї доси припали до вподоби, були бідні, біднїйші від мене.

— Так то воно звичайно на сьвітї. Не гарні бувають богаті, гарні — бідні. На щастє Бог дав кождому щось. Негарні живуть задля гарних, аби ті послугували ся ними. Тодї негарні станут також гарними — зі щастя.

Тонині очи заходять слїзми.

— Але льондоньску лїцитацию ви не повинні пропустити. Менї було би жаль.

Та нараз вона приступає близше до Ральфа, бере його за обі руки, звертає до него своє розпалене, внутрішним зворушенєм украшене лице і мовить тремтючим мягким голосом:

— Пане Брандер, чи можу віддати вам на услуги свій маєток, або — її голос урвав ся і розпливаєть ся в сльозах — чи хочете бути його паном, даючи менї своє — імя? Я, я, здаєть ся, знаю вас добре і не буду нїколи обмежувати вашу артистичну свободу. Ви розумієте мене — я не вліглива — прихильність, якою ви добровільно надїлите мене, приму з подякою, але претенсий на неї не буду мати нїколи.

Хлопский син стоїть онїмілий. Поводить рукою по волосю і почуває до неї безмежне співчутє. Потім простягає до неї руки і каже тихо з добродушним поглядом:

— Най буде й так, товаришко!

На хвилю устиск злучив їх руки, потім вона пішла. Не плаче вже більше. Лице її побілїло, її очи сьвітять ся. Вона повна великої любови, тої небесної, що дає не бажаючи одержати нїчою. Вона окупила собі право оглядати його ясну голову, вгадувати його бажаня, піклувати ся ним. Вона скромно сидїти ме десь-колись у кутику його аталїє і буде придивляти ся його роботі. І знайде в собі силу, що змусить до мовчаня її серця, коли він вийде з дому і верне назад обнимаючи тепле, молоде житє, на якім відсьвіжити свої голодні, прагнущі, артистичні очи.

Вона буде терпіти в щастю і буде щаслива в горю.

Левицкого, місцевого пароха, а его заступником Прокопа Гутича, скарбником М. Романова, бібліотекарем Марка Романова, а секретарем Вас. Жупаньского. — На зборах кромі місцевих селян явились також о. Миколай Левицкий з Сливок і кількох доохрестних учителів. — Виділ читальні поручає ся до милого обовязку подякувати головному виділови „Просьвіти“ у Львові за щедрий дар звиш 80 книжочок до бібліотеки читальні.

— Пригоди на зелізницях. Дня 12 мая переїхав поїзд на шляху межи Мшаною а Зимноводою Рудном якогось селянина, а в ночи з 13 на 14 мая випав з ваґону межи Підмонастирем а станцією Бібрка-Глібовичі якийсь подорожний. Оба погибли на місци а їх до тепер не знати.

— Нові жили золота відкрито в Сибірі в нерчиньским окрузі. Їх видатність обчисляють на 10.000 пудів річно, а експльотацию на яких 50—60 літ. А що жили тягнуть ся вздовж китайскої границі, то мало би акцийне товариство, що зявязало ся в цїли експльоатациї, відступати 10 проц. видобуваного золота китайскому правительству.

— Книжки до шкільних бібліотек. Рада шкільна апробувала слідуючі видапя Руского Тов. Педаґоґічного на нагороди пильности і до бібліотек шкіл народних: „Оповідання для дїтий“ 40 сот. опр. 54 сот. — „Оповіданя Катренка“ 40 сот. опр. 54 сот. — „Оповіданя Коцюбиньского 40 сот. опр. 54 сот. — „Переклади Кримского“ 40 сот. опр. 54 сот. — „Дитячі оповіданя Мамин Сибіряка“ 30 сот. опр. 54 сот. — „Байки Пушкина“ 30 сот. — „Оповіданя Марка Вовчка“ ч. І. 30 сот. опр. 44 сот. — „Марта Борецка“ 40 сот. опр. 60 сот. — „На прічках“ 30 сот. опр. 44 сот. — „Народні думи Др. Пачовского“ 40 сот. опр. 60 сот. — „Казки Гр. Л. Толстоя“ 40 сот. опр. 54 сот. — „Поеми О. Конпського“ 30 сот. опр. 44 сот. — „Покарана лож“ комедийка 20 сот. опр. 34 сот. — „Малий сьпіванник“ 20 сот. — „Серед цьвітів“ комедия 62 діях 16 сот. опр. 30 сот. — „Лис Микита“ Ґете-Франко 1 кор. опр. 1 кор. 30 сот. — „Перша китичка“ Ярошиньскої 20 сот. — „Друга китичка“ Ярошиньскої 20 сот. Дві разом опр. 54 сот. — Андерзена казки IV. і V. ч. по 50 сот 5 частий разом опр. 2 кор. 90 сот. — „Дивні пригоди комаха Сангвіна“ 48 сот. опр. 75 сот. Для шкіл виділових апробовано: „Інститутку“ М. Вовчка 40 сот. опр. 60 сот. — „Шекспір в повістках“ 30 сот. опр. 60 сот.

Господарство, промисл і торговля.

(Коломийский відділ галицкого товариства для огородництва і пчільництва).

(Конець).

На ті побожні желаня потакувано поблажливо головами, усьміхано ся поважно, жалувано бідного секретаря, жартовано і т. ин., позаяк кождий розважний бачив се ясно, що на таку річ держи в кишени що найменше 20 до 30.000 К. Пйотровский не зражав ся, але працював і в кінци по безнастанних заходах відступила єму рада міска в Коломиї морґовий кусень неогородженого пустоцюка. Відтак постарав ся о се, що камера подарувала материял на паркан, селяни в надії будучих деревець звезли єго на місце, але менше ідеальні теслі коломийскі заявили рішучо, що робити будуть лиш за готові гроші. Ті треба вже було ковати, але і тут по витревалім ходженю пощастилось п. П., позаяк в части виділ повітовий, в части рада міска, а в части коломийска каса щадницна вибавили єго з клопоту.

Одержавши ще по великих заходах від ради міскої $1\frac{1}{2}$ морґа плодородної землї, аби можна було зараз взяти ся до садженя дерев п. П. дійшов своєї цїли. Але привести город до ладу, здреновати, скопати, знавозити... за се вже ніхто для ідеї не возьме ся. І тут порадив собі п. П. Виробив у місцевої команди позволенє уділяти науки садівництва для війска в зимі теоретично в школі, а на весні практично в огороді, уряджував в вільнїйших хвилях садівничі курси для селян і в той спосіб зискував і по 50 робітників денно в огороді. За працю треба нагороди, ба й заохоти до дальшого дїла, а овочі покажуть ся доперва за кілька літ... Отже щоби приречену обітницю виконати розділив п. П. в першім році в осени між 24 урльопників-учеників 150 щіп в нагороду пильної працї, а позаяк в шкілцї ублагороднених деревець ще не було, тому роздав їх зі свого власного огорода.

Через 3 літа побирало науку садівництва около 600 жовнірів з ріжних повітів краю і до 100 селян з коломийского та сусідних повітів, єсть отже найкраща надія, що ті люди, розійшовшись в ріжні сторони краю, будуть розсадниками дальшої культури садівництва і що дадуть спромогу нашому бідному хлїборобова хосеннїйше використувати богацтва і дари природної землицї.

За приміром Коломиї пішла і околиця. І так: Властителька Корнова пні Кшечуновичева подарувала пів морґа огороду на тую цїль, де заложено філію колом. шкілки деревець і поручено веденє єї тамошному учителеви. Властитель Вербяжа нижнього п. Клеский винаняв для тамошної громади пів морґа огороду на шкілку деревець на 10 літ за оплатою по 20 сот. річно. П. Беньковский властитель Годів відступив безплатно на 10 літ $1\frac{1}{2}$ морґа найкрасшої землї коло школи на цїли садівництва для громад Годи і Добровідка. Громада Слобідка лісна купила на шкілку деревець за суму 1300 К красний морґовий ґрунт; громада Акрешори призначила на тую цїль з толоки громадскої морґ поля, Ковалївка пів морґа, а Молодятин також морґ, так, що тепер стоїть під управою коломийского тов. садівничо-пчільничого $8\frac{1}{2}$ морґа красної, покутскої землї на цїли садівництва.

Вкладка членьска тов. виносить для селян 1 К, а для інтелїґенциї 2 взглядно 4 К.

О, коби то як найбільше таких товариств у нас, а невідрадні відносини наші певно змінились би на лучше!

Телеґрами.

Відень 21 мая. Прасову новелю має предложити правительство дневникарским товариствам, аби подали свою гадку о ній.

Відень 21 мая. Президент міністрів др. Кербер виїздить нинї, в середу до Будапешту, аби вести дальше переговори з Селем.

Париж 21 мая. Ходять вісти, що перед 1 червня подасть ся кабінет Вальдека-Руссо до димісиї.

Білгород 21 мая. Король поручив Вуїчеви зложити новий кабінет.

Будапешт 21 мая. Угорска делеґация приймила внесенє посла Даніеля, аби послів не вибраних до делеґаций допущано до явних засїдань делеґацийних комісий. Віцепрезидент угорскої делеґациї ґр. Сапарі зложив мандат до делеґациї.

Надіслано.

Оповіщенє

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

— „З живого і мертвого“ новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цїні 1 Кор. за брошур. і 1 К. 30 с. за оправлену книжочку.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі пояснення в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).